

som findes i Dommen, vil ogsaa findes i Domsprotokollen. Der vil altsaa i alt Fald være en Slags Registratur over, hvilke Indsigelser der fra hver af Siderne er kommet frem i Sagen. Og har man det, har man i det hele taget nok. Jeg tror nemlig, at det forholder sig saaledes, at, naar en Sagfører ved Overretten skal procedere en Sag, som har været ved første Instans, vil han, naar han ellers duer noget, tage hele Sagen op til selvstændig Behandling. Saa vil det naturligvis i nogen Grad være til Vejledning for ham, hvad der staar i Indlægene til Underretten; men har han et selvstændigt Syn paa Sagen, og forstaar han at behandle Sagen ud fra dette Synspunkt, saa vil det heller ikke være andet end en Vejledning, som eventuelt kunde erstattes paa anden Maade. Det er i Virkeligheden kun det ene Tilfælde, som min ærede Medforslagsstiller fremdrog, der frembyder nogen Fare — det har jeg ogsaa talt med ham om, — det nemlig, at der i et Indlæg er givet en processuel Erkendelse, som vedkommende, der har afgivet den, bagefter fortryder og søger at komme bort fra ved at lade Indlægget forsvinde. Den Slags Ting, at man allerede i første Instans kan komme til at savne visse Dokumenter, kendes jo meget vel nu, og Retten kan meget vel træffe sin Afgørelse, uden at der behøves nogen Lovbestemmelse om, hvad der skal ske i saadanne Tilfælde — hvad vi nemlig ikke have. Hvorledes denne Retsafgørelse vil blive i saadanne Tilfælde, afhænger selvfølgelig meget af, paa hvilket Stadium Dokumenterne ere blevne borte, og hvem det er, der har kastet dem bort. Der er f. Eks. Tilfælde, hvor der gaar Realitetsdom i en Sag, hvor visse af Indlægene, navnlig af de senere Indlæg, ere blevne borte. Naar nemlig Forligsklagen foreligger med den Fremstilling, som den skal indeholde, saaledes at det kan bevises, at Forliget er prøvet, og naar der foreligger en Stævning, som indeholder den Paastand, man vil nedlægge — Dokumenter, om hvilke jeg bemærkede, at de altid skulle blive ved Retten og ikke maa udlaanes —, saa vil det i mange Tilfælde være muligt at afsige en Realitetsdom, nemlig naar det er indstævnte, der med eller mod sin Villie ikke kan bringe Dokumenterne tilbage. I andre Tilfælde vil Sagen kunne stille sig saaledes, at Afvisning maa finde Sted, idet der ikke foreligger tilstrækkeligt Materiale til at paakende Sagen. Det er noget, vi kende allerede nu, og det kan naturligvis

ogsaa ske under den Ordning, som her er tænkt indført. Dersom Forholdet altsaa var det, at Retsplejen, som den ærede Minister sagde, vilde blive udsat for Fare ved dette Lovforslag, vilde jeg aldrig have været med til at indbringe det, men jeg ser rigsignok Sagen saaledes, at der i Virkeligheden ikke kan lides nogen næneværdig Skade derved; i hvert Tilfælde ikke nogen Skade, som man ikke ogsaa nu er udsat for, saavel i første Instans som ved Appel til de overordnede Instanser, og i den Henseende skal jeg særlig bemærke, at det jo kan hænde, at et Retsarkiv brænder, eller at Dokumenter ved Flytning fuldstændig forsvinde, saaledes at man ikke kan faa fat i dem, og at det overhovedet bliver umuligt at reproducere, hvad der er kommet frem i første Instans. Vi have heller ikke nu nogen Regel for, hvorledes man skal bære sig ad i saadanne Tilfælde, og det gaar dog meget godt. Man har ikke sporet nogen Ulempe af, at noget saadant er sket i den lange Tid, vi have haft en Retsforfatning her i Landet. Jeg tror derfor ikke, at der er nogen egentlig Mulighed for Fare, eller at der er noget, man overhovedet behøver at frygte for, saaledes at man af den Grund skulde blive nødt til at tage Afstand fra et Lovforslag som dette, der i praktisk Henseende ganske sikkert vil medføre adskillige Fordele. Med Hensyn til, hvad den ærede Minister antydede om, at man kunde sende Akterne til Overretten eller til den vedkommende Appellinstans og henvise Parterne og deres Sagfører til der at gøre sig bekendt med dem, kan jeg ganske henholde mig til, hvad min ærede Medforslagsstiller sagde; jeg tror ikke, det vilde være en praktisk Ordning. Derimod er jeg meget villig til at erkende, at det kunde være godt, om man benyttede dette Lovforslag til at indføre visse Regler om, hvad der skal ske i Tilfælde af, at Indlæg blive borte. Det kunde man maa ske gøre, skønt det ligger noget uden for Rammen af Forslaget.

Endelig skal jeg tillade mig at gøre den Bemærkning, at, hvad man end vilde sige om det Tilfælde, at et Indlæg bliver borte, saa er det en sikker Ting, at det ogsaa under den nuværende Ordning meget vel kan ske, at Bevisligheder blive borte, og det har man aldeles ingen Mulighed for at raade Bod paa. Det kan hænde, at Bevisligheder blive borte derved, at den Part, som har fremlagt dem, er Ejer af dem og har Ret til at kræve dem tilbage fra den Domstol, hvor de ere fremlagte, saaledes at Domstolen, f. Eks. altsaa Un-